

25^η ΜΑΡΤΪΟΥ 1821

Γράφει ο Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Εφέτος εορτάζουμε τα 200 χρόνια της παλιγγενεσίας του Ελληνικού Έθνους. Με την ευκαιρία αυτή, ας αναφερθούμε σχετικά για την Ελλάδα, τους αγώνες τις και τη προβλήματα της.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Εις την ωραία αυτή γαλανή γωνία της γης, με τον λαμπρό και ζείδωρο ήλιο της, επί πέντε χιλιάδες (5.000) χρόνια τώρα, όσα μέχρι σήμερα έχει αριθμήσει η σκαπάνη του αρχαιολόγου, εγεννήθη, εξετράφη και έζησε η ελληνική φυλή. Οι Έλληνες είναι αυτόχθονες εις την γην αυτήν.

Μέσα στην μακραίωνη αυτή ιστορία του Ελληνικού έθνους, αναφέρονται ορισμένες ημερομηνίες προ των οποίων οι μεταγενέστερες γενεές στέκονται με ευλάβεια και θαυμασμό.

Η 25^η Μαρτίου του 1821 είναι μια ημερομηνία σταθμός από τις τόσες άλλες, που έχει να παρουσιάσει το ελληνικό έθνος στην μακραίωνη ιστορία του.

Μετά την πτώση της βασιλεύουσας και την κατάκτηση της υπολοίπου Ελλάδος, το έθνος έχει χάσει εντελώς την πολιτική του ανεξαρτησία και ζει κάτω από τον ζυγό του αλλόφυλου και αλλόθρησκου κατακτητή. Κατά την περίοδο αυτή ο ελληνικός λαός έδειξε αξιοθαύμαστη αντοχή.

Συσπειρωμένο στα χρόνια της σκλαβιάς το ελληνικό έθνος, γύρω από τους εθνικούς θεσμούς, την μεγάλη εκκλησία και τις κοινότητες με στήριγμα την ορθόδοξη πίστη και την εθνική συνείδηση κατόρθωσε να επιζήσει. Οι

διωγμοί, οι σφαγές, ο βίαιος εξισλαμισμός το παιδομάζωμα για τους γενίτσαρους, δεν μπόρεσαν να επιτύχουν την εξαφάνιση του ελληνισμού.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια και οι αιώνες για τους σκλαβωμένους Έλληνες που ποτέ δεν έπαψαν να πιστεύουν, να ελπίζουν και να αγωνίζονται για την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού.

Η πυριτιδαποθήκη που χρόνια σιγά άναβε το φιλί της υπομονής και της επιμονής του έθνους για την απόκτηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας του, επιτέλους ανατινάχθηκε το πρωϊνό εκείνο της 25^{ης} Μαρτίου του 1821, την ημέρα ακριβώς του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου.

Όταν! ο δοξασμένος εκείνος πατριάρχης Παλαιών Πατρών Γερμανός, ύψωνε το λάβαρο της ελευθερίας και βροντοφωνούσε την απόφαση των Ελλήνων να ζήσουν ελεύθεροι ή να πεθάνουν.

«Όταν αποφασίσουμε να κάνουμε την επανάσταση έλεγε, ο γέρος του Μοριά, δεν συλλογιστήκαμε ούτε πόσοι είμαστε, ούτε πως οι Τούρκοι είναι πολλοί και κρατούν τα κάστρα, σαν βροχή έπεσε σε όλους μας ο πόθος για την ελευθερία και όλοι μαζί μικροί και μεγάλοι σε αυτόν τον κόσμο αποφασίσαμε να ελευθερωθούμε ή να πεθάνουμε».

Παντού ο αγώνας των Ελλήνων πήρε τότε μορφή ιερή και συγκινητική. Εκεί όμως που ο αγώνας τους εκείνος παρουσίασε την ιερότερη και συγκινητικότερη μορφή του, υπήρξε το Μεσολόγγι. Εκεί, η ανθρώπινη δυνατότητα έφθασε στα όρια του μυθικού. Εκεί οι πολιορκημένοι με την θυσία τους δίδαξαν την ανθρωπότητα, πως δεν υπάρχει στον κόσμο τούτο πολυτιμότερο αγαθό από την ελευθερία.

Έτσι η μεγάλη ιδέα που χρόνια και αιώνες παρέμεινε ο ρομαντισμός ενός ονειροπαρμένου έθνους, μετά από ένα εννιάχρονο επικό αγώνα όλων

των Ελλήνων, έγινε πραγματικότητα. Η Ελλάδα και τυπικά πλέον απέκτησε την ελευθερία της με το πρωτόκολλο του Λονδίνου της 3^{ης} Φεβρουαρίου του 1830.

Θα ρωτούσε κανείς, δυσχέρειες δεν υπήρξαν που καθιστούσαν την έκρηξη της επανάστασης και λογικώς επικίνδυνη; Ασφαλώς και υπήρχαν. Γράφει ο Φωτάκος με την απλή λογική του: *«Φαίνεται δε τότε, ότι είχε μεθύσει τους ανθρώπους ο Θεός, να πιστεύουν τα ψέματα ως αληθινά;»*

Σπανίως οι μεγάλες πράξεις της ανθρωπότητας θα ήταν δυνατές αν εκείνοι που τις δημιούργησαν άφηναν μόνη τη λογική των πραγμάτων να ενεργήσει τη ήρεμη εξέλιξή των.

Κιβωτός του Νώε υπήρξε η εκκλησία στα δύσκολα χρόνια της σκλαβιάς, πάνω της αρπάχτηκε το γένος των Ελλήνων και γλίτωσε τον αφανισμό.

Αυτή και μόνο κατόρθωσε να εξασφαλίσει τη συνέχεια της παράδοσης, κράτησε ζωντανή μέσα στις ψυχές των υπόδουλων την εθνική τους ταυτότητα. Ο ιερέας έγινε και δάσκαλος και παιδαγωγός και σημαιοφόρος της εθνικής ιδέας.

Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος, προστάζει προκήρυξη του Υψηλάντη. Ο Κολοκοτρώνης θα πει το περίφημο: *«Ο Θεός έδωσε την υπογραφή του για την ελευθερία της Ελλάδος και δεν την παίρνει πίσω».*

Το '21 δεν θα είχε γίνει αν είχε αποκοπή η ψυχή του γένους από την παράδοση και από τις ρίζες. Τα ονόματα των καραβιών ήταν βγαλμένα από το θρυλικό παρελθόν όπως 'ΑΡΗΣ', 'ΚΙΜΩΝ', 'ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ', ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ', 'ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ', 'ΗΡΑ', 'ΚΛΕΙΩ', 'ΑΦΡΟΔΙΤΗ', κλπ.

Ο Νικηταράς στα Δολιανά φωνάζει στους Τούρκους: *«Σταθείτε Πέρσαι να πολεμήσουμε»*, έτσι δρασκελίζει 24 αιώνες Ελληνικής ιστορίας.

Λέγει ο Μακρυγιάννης: *«Πάμε να ιδούμε τους Έλληνες εις το μέρος όπου κατοικούνε να βρούμε το γέρο Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τον Θεμιστοκλή, τον λεβέντη Λεωνίδα και να τους ειπούμε, της χαροποιές ειδήσεις, ότι αναστήθηκαν οι απόγονοί τους».*

Μήνυμα που προστάζουν οι ήρωες του '21: *«Προστατέψτε τις παραδόσεις μας, είναι ο ομφάλιος λώρος που μας συνδέει με την ζωοδότρα μήτρα του ελληνισμού. Αρπαχτείτε γερά από τις ρίζες μας. Είναι φυλακτό για την διατήρηση του ελληνικού έθνους».*

Όμως, καιρός είναι να έλθουμε στο τελευταίο και πιο δραματικό δίδαγμα του '21. Ας μιλήσουμε με θάρρος και τόλμη για την εθνική μας αρρώστια την διχόνοια.

Το '21 για την διχόνοια δεν μιλάει απλώς, δεν διδάσκει απλώς, δεν κραυγάζει απλώς, αλλά αναθεματίζει, μαστιγώνει, εξορκίζει, και την χαρακτηρίζει κατάρα κωδικοποιημένη στα χρωματοσώματα και τα γονίδιά μας.

Θα ήταν άσκοπο να παρακολουθήσουμε στην μακραίωνη ιστορία της πατρίδας μας τα ματωμένα αχνάρια της διχόνοιας. Ας έλθουμε όμως κατ' ευθείαν στο 1821:

Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά. Οι επαναστάτες ενωμένοι, μονιασμένοι, νικούσαν τον Τούρκο. Μόλις όμως απομακρύνθηκε κάπως ο κίνδυνος, ξέσπασε η επιδημία, άρχισε η φαγωμάρα.

Άνοιξη του 1825, στο Ναύπλιο ο Παλαιών Πατρών Γερμανός λέγει στον Παπαφλέσσα: *«δεν θέλουμε να εννοήσουμε ότι τίποτε δεν εκάμαμε νικήσαντες τους Τούρκους, αν δεν νικήσουμε και σύντομα μάλιστα τα πάθη μας. Η διχόνοια, να ο μεγάλος εχθρός. Αυτή ξεθεμελιώνει σπίτια, ρημάζει λαούς και βασιλεία. Αυτή θα μας φάει...».*

‘Δολερή’ την χαρακτηρίζει ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός την διχόνοια στον εθνικό μας ύμνο. Την παρουσιάζει να κρατάει ένα σκήπτρο, το σύμβολο της εξουσίας, και χαμογελαστά να το υπόσχεται σ’ όλους.

Ο Μακρυγιάννης γράφει: *‘Τα πολλά εγώ δεν κατόρθωσαν να γίνουν εμείς’.*

Δυστυχώς το χειρότερο αποτέλεσμα της διχόνοιας ήταν ότι χρειάστηκε τελικά η επέμβαση των τριών προστάτιδων δυνάμεων στο Ναβαρίνο. Η διχόνοια μας φιλοδωρήσε με προστάτες. Από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό των οποίων δεν έχουμε ακόμη γλιτώσει και πολύ φοβούμαι δεν πρόκειται να γλυτώσουμε. Ευτυχισμένα τα έθνη που δεν χρειάζονται, ούτε προστάτες, ούτε δάνεια, ούτε να εκλιπαρούμε επτά προς δέκα ή κοινοτικά προγράμματα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ – ΕΛΠΙΔΕΣ

Το ’21 ξανάναψε το καντήλι του γένους. Στις μέρες μας όμως η φλόγα του τρεμοσβήνει. Άνεμοι και μπουρίνια ολόγυρα. Μέσα στα τείχη διακρίνουμε πολλές φορές ανθρώπους τραγικούς, κενούς και ανεργάτιστους, να γκρεμίζουν με μανία το παρελθόν, να το περιφρονούν, να το συντρίβουν και να το καταπατούν.

Η νεολαία μας, δημιούργημα δικό μας, ξεκομμένη από την παράδοση, απομακρυσμένη από την χριστιανική πίστη, εκμαυλισμένη από την καταναλωτική κοινωνία ζει σ’ ένα πνευματικό λήθαργο. Παθαίνει αναφυλαξία όταν ακούει να της μιλούν για φιλοπατρία, για ιδανικά.

Όμως μια ενδόμυχη πίστη μας κάμει να ελπίζουμε, ότι όλα αυτά τα συμπτώματα της φθοράς και της παρακμής δεν είναι παρά επιφανειακά, εποχιακά και επιπόλαια. Ναι, μαραίνονται τα φύλλα στο εθνικό μας δένδρο.

Μαραίνονται και μαδάνε επικίνδυνα. Όμως η ρίζα του αιωνόβιου δένδρου της φυλής, η ψυχή του γένους είναι ικανή, όποτε χρειαστεί, να ανεβάσει νέους Ζείδωρους χυμούς και καινούργιες ανθοφόρες δυνάμεις. Αυτή τη ρίζα κανένας κατακλυσμός, κανένας ευδαιμονισμός, δεν μπορεί, πιστεύω, να την χαλάσει.

Οι ήρωες του '21 παρουσιάζουν ανάγλυφες όλες τις αρετές και όλα τα ελαττώματα της φυλής μας και στις πράξεις τους βρίσκονται συμπυκνωμένες όλες οι ομορφιές και όλες οι ασχήμιες του γένους.

Ας ευχηθούμε, με την ευκαιρία της εφετινής επετείου των 200 χρόνων του '21 και ας ελπίζουμε στα δύσκολα αυτά χρόνια ιδεολογικής, κοινωνικής και πνευματικής δοκιμασίας της ανθρωπότητας να έλθει κάποτε η γενιά εκείνη των Ελλήνων που θα απαλλάξει τους Έλληνες από την κατάρα της διχόνοιας και θα κάμει το δένδρο του γένους να παραμείνει παντοτινά Αειθαλές, και Ζείδωρο.

Ιωάννης Μ. Ασλανίδης
Αντιστράτηγος ε.α.
Επίτιμος Διοικητής της Σ.Σ.Ε.